

τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς [Μαργερίνης. Αἱ δύο νεάνιδες ἐστηρίχθησαν ἢ μὲν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς δέ, ὁ Ἰωάννης προσέφερε τὸν μὲν ἕνα του βραχίονα εἰς τὴν θάϊαν του, τὸν δ' ἕτερον εἰς τὴν μητέρα του. Τοιοῦτοτρόπως διηλθον τὴν μεγάλην πλατεῖαν καὶ ἔρθασαν εἰς τὸ ὑραματοπώλειον τῆς Μαργερίνης. Καθ' ὅδον, ἡ κυρὰ Μαργερίνη δὲν ἔπαυε πλέκουσα ὕρ' ἀπάσας τὰς ἐπόψεις τὸν πανηγυρικὸν τῆς μαθητρίας τῆς μὴ λησμονοῦσα συγχρόνως νὰ ἐπαναλαμβάνη συχνάκις, ὅτι ἡ πανιερότης του ὁ ἐπίσκοπος εἶχεν ἔλθει τρίς νὰ τὴν ἐπισκερθῇ ἐν διαστήματι τεσσάρων ἡμερῶν. Τὸ δὲ ἀξιοσημείωτον τοῦτο συμβᾶν συνῶδις καὶ μετ' ἑνὸς σκέψεως ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς, ἣν ὁ ἐπίσκοπος εἶχε κάμει ἐρῶν τῶν ἄλλων ἐμπόρων τῆς πόλεως, διὰ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ τὴν προστατευομένην του· ἀλλὰ, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν παρετήρησε τὸ μειδίᾳ ὅπερ αἱ σκέψεις τῆς παρήγαγον ἐπὶ τῶν χιλιῶν τοῦ ἀνέφιου τῆς.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Ἰωάννης· παρετήρησεν, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶχε διέλθει μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος, καὶ τῷ ἐφαίνετο, ὅτι δέκα αἰῶνες τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς προσεχέως κυριακῆς. Ὁ Ἰωάννης ἠδυνάτει νὰ ἐκφρασθῇ πότον εἶχεν εὖρει τὴν Μαρίαν ἀξίεραστον, ἡ δὲ κυρὰ Παστελῶτ· κατεγοητεύθη ὑπὸ τῶν περιποιήσεων αἱς ἡ νεῖς, τῇ εἶχε χορηγήσει.

— Δὲν εἶναι καθόλου ὑπερήφανος, εἶπεν ἡ κυρὰ Παστελῶτ, μὴ σκεπτομένη ὅτι ἐλάλει περὶ μιᾶς μαθητρίας τῆς ἀδελφῆς τῆς· διότι, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἡσθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν, ὅτι ἡ Μαρία τὴν ἐπεριποιήθη μετὰ φιλοφροσύνης, καὶ ἰδικαίῳ μὴ χανικῶς τὴν ὑπεροχὴν τὴν ὁποῖαν ἡ ἐπιτροπευομένη τῆς ἡγουμένης τῆς μονῆς τῆς Παναγίας ἐξήσκει ἀκουσίως αὐτῆς ἐφ' ὅλων ἐκείνων οἷτινες τὴν ἐδλεπον, ὑπεροχὴν ἦσαν ἐν παρόδῳ λαλοῦντες, δὲν ἐσῆμαινεν ὀλίγον εἰς τὸ μέτρος καὶ τὴν ταπεινῶσιν μεθ' ἧς ἡ κόμησσα τὴν εἶχε μεταχειρισθῇ.

Ἔτος δόλοκληρον παρήλθεν εὐτως μεταξὺ τῆς εὐδαίμονος οἰκογενείας καὶ τῆς Μαρίας. Ὁ ἐπίσκοπος ἐφρχετο συχνάκις νὰ ἐπισκερθῇ τὴν προστατευομένην του, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ὀχληρὰς σκηναίς τῆς ἀδελφῆς του, ἧτις ἐθεώρετο ὡς ὕβριν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀγάπην τοῦ ἐπισκόπου πρὸς τὴν κόρην ἣν εἶχεν διώξει τῆς οἰκίας. Τούτου ἕνεκα ὁ ταλαίπωρος ἐπίσκοπος ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἐσταμάτα μετὰ τὸ ὄχημά του ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ δημάρχου τῆς πόλεως ὅστις κατῴκει εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰς ἣν ἡ κυρὰ Μαργερίνη, καὶ ἐκεῖθεν διερχόμενος πάντοτε διὰ τῆς πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ ὑπῆρχεν εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἐμπόρου, ὅπου ἀπελάμβανε τὴν τριπλὴν ἡδονήν, τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Μαρίαν, νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρὰν Μαργερίνην, καὶ νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τῶν θαμειῶν, οἷτινες ἐπλήρουν τὸ κατὰστημα.

Ὅταν δὲ διὰ τὸν Ἰωάννην, εὐρίσκοντο πάντοτε ὑποθέσεις οἷτινες τὸν ἠνάγκαζον, κατ' ἀρχὰς δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος καὶ ἀκολούθως δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν θάϊαν του, ὅπου ἔμενεν ὥρας ὀλοκλήρους. Ἡ κυρὰ Αἰκατερίνα ὑπεμεδία λάθρα, ἡ δὲ Μαρία, ὅταν ἡ ἐπίσκεψις ἐβράδυνε καὶ παρήρχετο ἡ συνήθης ὥρα, ἐφαίνετο ἀνησυχοῦσα καὶ περίλυπος. Ἀλ-

λὰ τὸ ὥραϊον αὐτῆς πρόσωπον ἀνεωογονεῖτο ἅμα ἐπαρουσιάζετο ὁ νεανίας, ὅστις ἀληθῶς διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματός του καὶ τῆς κομψῆς ὀφείας του ἰδικαίῳ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μαθητρίας.

Κυριακὴν τινὰ, ἡ Ἰωάννα ἅμα εἶδε ἐρχομένην τὴν Μαρίαν, τὴν ἡσπάζθη τρυφερώτερον τοῦ συνηθούς· ἡ δὲ κυρὰ Παστελῶτ ἐπιληρωθεῖσα τῆς χειρὸς τῆς νεανίδος τὴν ὠδήγησεν ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ὅπερ εὐρίσκατο κεκλεισμένον ἕνεκα τῆς ιερότητος τῆς ἡμέρας.

— Φιλτάτη μου Μαρία, τῇ εἶπεν μετ' ἀπλοϊκότητος, ὁ Ἰωάννης σὲ ἀγαπᾷ, θέλεις νὰ τὸν νυμφιεθῇ;

Ἡ Μαρία· ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γηραιᾶς ἐμπόρου, καὶ ἤρχει νὰ χύνη δάκρυα, ἀλλ' ἦσαν δάκρυα χαρᾶς. Μετὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς εὐδαίμονος συγκινήσεως, ἡ κυρὰ Παστελῶτ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸν θάλαμον κρατοῦσα τὴν Μαρίαν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Ἰωάννα, εἶπεν αὕτη πρὸς τὴν θυγατέρα της, ἀσπάσου τὴν ἀδελφὴν σου.

Αἱ δύο νεάνιδες ἔμειναν ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς ἡ μὲν εἰς τὰς ἀγκαλὰς τῆς δὲ συνασπασζόμεναι ἐπαπειλημμένως· ὁ δὲ Ἰωάννης ἡσπάζθη τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του.

Φαιδρὰ ἡμέρα καὶ φαιδρὸν γέυμα διεδέχθησαν τοὺς ἀβράβωνας ἐκείνους.

Μετὰ τὸ γέυμα ὑπῆγαν χάριν περιπάτου εἰς τὸν κῆπον· ὁ Ἰωάννης ἔσπειρε νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Μαρίαν. Πρῶτην ἡδὴ φορὰν ἐλάλει κατὰ μόνας μετὰ τῆς νεανίδος.

— Ὁ μ' ἀγαπᾷς πάντοτε, Μαρία, τῇ εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἡ Μαρία ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐπέθεσε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρα τοῦ εὐδαίμονος μνηστοῦ· ἡ δὲ κεφαλὴ τῆς ἐκυψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς· ἀλλ' αἴφνης ἀνυψώσασα αὐτὴν εἶπε.

— Διὰ νὰ ὑποκρύψω, ὅτι θεωρῶ καύχημά μου νὰ σοὶ ὁμολογήσω, Ἰωάννη, σὲ ἀγαπῶ!

Ὁ νεανίας ἡσθάνθη τοὺς πόδας του κλονιζομένους, τοσαύτη ἦτο ἡ ἐκ τῆς χαρᾶς συγκίνησις του. Δὲν ἐβράδυνε ὅμως νὰ συνελθῇ ἐκ ταύτης τῆς συγκινήσεως· καὶ δὲν δυνάμεθα μὲν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα τὰς λέξεις αὐτὰς τῆς συνδιαλέξεώς των, δυνάμεθα ὅμως νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ὅταν ἡ οἰκογένεια εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, τὰ φαιδρὰ πρόσωπα τῶν δύο μνηστῶν ἐξέφραζον ἐντελὴ οἰκίότητα, καὶ εἶχεν ἐκλείψει πλέον ἡ προσποιημένη συστολὴ τῆς εὐτυχίας των.

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, ἡ πανιερότης του ὁ ἐπίσκοπος τῆς Soissons ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰωάννου Παστελῶτ, ἐνδεδυσμένου πολυτελῶς. Εἶτε ὅτι ὁ ἐπίσκοπος προῖδε τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, εἴτε ὅτι ἀνέγνωσε τοὺς λόγους αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μειώπου τοῦ ἀξιότιμου νεανίου, πρὶν ἢ εὐθὺς ἀνεγερθῇ, καὶ ἐνῶ τῷ ἔδιδε τὴν ἐπισκοπικὴν εὐλογίαν, τῷ εἶπεν

— Ἀ! Ἀ! τέκνον μου, φαίνεται ὅτι τόρα δὲν ἐκλαμβάνεις πλέον τὰ χοράσια ἀντὶ γηραιῶν ἐπικληρῶν· Τόρα προσβλέπεις εἰς αὐτὰ κατὰ μέτωπον, καὶ ἐπιθυμῇς νὰ τὰς ἴδῃς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον· αὐτὸ τὸ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.